

24

‘Hoe is het met hem? Wat denkt u?’ Irene klampt een verpleegster aan. Het is de struise donkere dame die door de dienstdoende psychiater is ingeschakeld voor slachtofferhulp; voor de ouders, voor Sam en alle betrokkenen. Een veeg mascara loopt over Irenes wang. Het puntje van haar neus is rood. Ze draagt een wit tennisrokje en dito polo. Elisa staat naast haar, een arm om haar middel geslagen. Bas is onderweg.

‘Mag ik hem zien? Alstublieft, ik wil bij Tom zijn, zijn hand vasthouden,’ zegt Irene.

‘Sorry, mevrouw Verkaaik,’ zegt de verpleegster. ‘U kunt helaas niet naar uw zoon zolang hij op de ok ligt. De artsen zijn met hem bezig en doen er alles aan om zijn leven te redden.’ Ze wijst op de grote witte deuren.

‘Het is dus echt zo erg? O, nee.’ Irene slaat haar handen voor haar gezicht.

‘Zodra een van de artsen iets meer over zijn toestand weet, hoort u het als eerste.’

‘Ik moet echt naar Tommie toe. Ik wil hem zien. Laat me, alstublieft. Het is mijn zoon. Mijn zoon.’ Tranen lopen via haar wang haar hals in. Ze huilt onhoorbaar.

Elisa wrijft over Irenes rug. Ze houdt zich groot en vecht te-

gen haar eigen tranen, maar vanbinnen woedt de angst als een onzichtbaar monster.

‘Ireen. Er zijn twee chirurgen met hem bezig. Laten we gaan zitten. Dan vertel ik je wat er is gebeurd. Wil je wat drinken?’ Ze pulkt de pleister met het watje van de bloedafname uit de plooi in haar onderarm. Toms nagels staan als een brandmerk in haar huid. Ze houdt het propje in haar vuist geklemd.

Irene schudt haar hoofd. De zoete lavendelgeur die opstijgt uit haar haar contrasteert met de lucht van ontsmettingsmiddel in het ziekenhuis.

‘Zijn die van Tom?’ Irene wijst naar de bloedvlekken op Elisa’s benen en jurkje en de krassen op haar onderarm. Elisa knikt. Irene begint te snikken.

‘Wat denk jij? Hij haalt het toch wel?’ vraagt ze wanneer de verpleegster zich excuseert en hen alleen laat. Haar klompen bonzen op het linoleum in de richting van de receptie, waar ze achter een beeldscherm gaat zitten.

Terwijl Elisa haar verhaal vertelt, blijven Irenes ogen strak gericht op de deur van de operatiekamer. Ze veert op telkens wanneer er beweging vanuit die kant komt: een verpleegster met een trolley, een patiënt met een infuuszak die over de gang sloft, klapdeuren van de receptie die opengaan.

‘Lies, ik kan het niet geloven. Hoe kan dit nou? Hoe zag Tom eruit toen hij uit het water kwam? Hoe keek hij uit zijn ogen? Schreeuwde hij? Verloor hij veel bloed? Wat denk je, haalt hij het? Waarom heb je niet eerder gebeld? Bleef je bij hem in de ambulance? Wat zei het ambulancepersoneel? Ben je de ok in gegaan? Wat denk je? Overleeft hij het?’

Elisa kalmeert Irene met feiten. Irene luistert, maar ze hoort niet alles.

‘Ik wil naar hem toe, ik wil hem zien. Hoe kan zoiets toch gebeuren? Wat deed Tom nu precies? Wat deden jullie?’

Elisa vertelt alles opnieuw, hoe ze met de Barracuda de haven

uitvoeren, hoe Tom aan het filmen was, aan het snorkelen, hoe hij door Alain uit het water werd gehaald, de mond-op-mond-beademing, dat de schroef zijn been en buik verwond heeft, en dat zij, Elisa, Toms pols nog vasthad om hem uit het water te trekken toen de boot ineens werd gestart.

‘Heeft hij zijn ogen nog open gehad nadat hij uit het water is gehaald?’

Elisa schudt het hoofd.

‘Is hij lang onder water geweest? Nee, toch?’

‘Alain reageerde adequaat en snel.’

‘Wat denk je? Wat denk je nu echt? Was het een kwestie van seconden, minuten?’ Irene grijpt Elisa bij haar pols. ‘Haalt Tom het? Waar is hij nu precies gewond?’ Ze kijkt Elisa onderzoekend aan. ‘En als Alain er niet was geweest... Toch? Waren er nog andere mensen bij?’ Irene kijkt om zich heen. ‘En waar blijft Bas verdomme?’

Voor het eerst ziet ze Sam en Maurits zitten. Sam kijkt niet op of om, ook niet als Irene Maurits begroet en voor Sam knielt. Ze schrikt als ze de bloedvlekken op zijn shirt ziet. Ze schraapt haar keel.

‘Sam, wat verschrikkelijk nu toch, je beste vriendje.’ Irene wisselt een blik met Maurits. Hij heeft zijn arm om Sam geslagen.

Apathisch en met uitdrukingsloze blik blijft Sam naar het beeldscherm staren, niet in staat te reageren. Bij het zien van haar zoon kan Elisa wel huilen.

‘Het is goed, lieverdje,’ fluistert ze en ze geeft hem een knuffel. Hij voelt als een slappe pop.

Een van de chirurgen loopt op zijn witte klompen naar de receptie. Hij draagt een groen mutsje en trekt zijn blauwe mondkapje naar beneden. De receptioniste wijst naar Elisa en Irene, maar die zijn al opgestaan en haasten zich naar de arts. Hoewel de uren dagen lijken, zijn er pas twee uur verstreken.

Hij stelt zich aan hen voor als Alex van Beurden.

‘Leeft hij nog?’ vraagt Irene. Haar stem trilt.

‘Uw zoon leeft, maar zijn toestand is kritiek. De schroef heeft schade veroorzaakt aan zijn milt en dikke darm. Mijn collega’s proberen zijn milt te redden en de schade aan zijn dikke darm te herstellen. De inwendige bloedingen bemoeilijken dit... hij krijgt een bloedtransfusie... Het kan nog uren duren.’

Irene snikt. Lucht ontsnapt uit haar neus. Ze zoekt naar woorden maar vindt er geen. Het paniekerig vragen stellen heeft plaatsgemaakt voor wanhoop. Haar sprankelende ogen staan flets, alsof alle energie eruit weggetrokken is. Vanaf Sams geboorte is het altijd Elisa’s grootste angst geweest; een ziekte of de dood van haar kind. Dit is het ergste wat je als ouder kan overkomen.

‘Hoe groot schat u de kans...?’

De arts knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Uw zoon heeft veel bloed verloren en... om hersenschade te voorkomen zullen we hem kunstmatig in coma moeten houden. Ik kan helaas nog geen uitspraak doen. Het spijt me. Ik moet terug naar de ok, maar zodra we meer weten, bent u uiteraard de eerste die van ons hoort.’

Een minuut nadat de arts hen heeft toegesproken, komt Bas binnengerend, op teenslippers en in korte broek. Irene valt hem snikkend om de hals. Hij kijkt alsof hij door de duivel achternagezeten wordt. Zijn haar staat alle kanten op en het zweet druipt langs zijn ongeschoren wangen. Hij heeft gehuild, zijn ogen zijn gezwollen. Elisa blijft muisstil staan, alsof ze zich daarmee onzichtbaar maakt.

‘Waar was je nou?’ vraagt Irene hem, en zonder het antwoord af te wachten, vertelt ze hortend en stotend wat er met Tom is gebeurd en wat de artsen doen om zijn leven te redden.

Sam zit nog in de speelhoek met Maurits. Alain loopt Altinks kamer uit en gaat naast Elisa staan.

‘Ging het bij Altink?’ fluistert ze. Alain knikt. Ze hoort straks wel wat hij haar heeft verteld.

Als Irene klaar is, wendt Bas zich van haar af. Hij kijkt Elisa woedend aan.

‘Wat had ik godverdomme nou gezegd!’ Zijn stem galmt door de hele ruimte.

‘Rustig maar, Bas,’ zegt Irene. Ze kijkt haar man niet-begrijpend aan, maar Elisa krimpt ineen. Ze buigt het hoofd en draait aan haar ring.

‘Terugkomen! Die boot was niet in orde! En een beetje lacherig zitten doen. Kijk wat ervan komt! Je hebt godverdomme niet goed op mijn kind gelet! Wegwezen jij, uit mijn ogen, jullie allemaal! En snel! Of ik schop jullie eruit!’ Bas wijst naar buiten, waar palmladeren keer op keer door de noordoostpassaat tegen het glas van de ramen worden geslagen.

25

Ik steun met mijn hand tegen een van de zes zuilen bij de ingang van het Sint-Elisabeth Hospitaal en laat mijn hoofd op mijn bovenarm rusten.

‘Jij gaat nu dat ding terughalen!’ brult Djaka door de telefoon, als ik vertel wat er met de boot is gebeurd. ‘En onthoud goed, vanavond alle ijszakken in de kist!’

‘Ik kan die boot nu toch niet gaan opeisen? Er is met dat ding gesjoemeld. Hij haperde al toen ik ermee de zee op ging. Ze hebben het op mij gemunt, ik zweer het je. En nu hebben ze Tom te pakken. Tom... hij vecht voor zijn leven. Ik kan hem nu niet alleen laten.’

‘Je kunt je beter druk maken om mij. Jij gaat namelijk zo mijn spulletjes netjes terughalen, zodat je die ratten voor bent. Wat denk je nou? En over twee uurtjes lever je het gewoon af, daar waar we het altijd al zouden afleveren. En neem van mij aan dat er echt wel beter met je bootje gesjoemeld zou zijn als ze het op jou hadden gemunt. Haha. Wat bereik je daar nou mee? Je maakt het allemaal veel te ingewikkeld. *By the way*, kap met dat gesnuif. Daar word je *loco loco* van. Nou. Waar wacht je op!’

Ik loop de parkeerplaats op en staar naar het koloniale

gebouw waar de artsen het leven van Tommie proberen te redden. Dat ik de regie over mijn leven kwijt ben valt in het niet bij de allesoverheersende paniek en de angst hem te verliezen. Mijn leven is niets meer waard als hij het niet overleeft.

‘Mijn zoon en mijn vrouw hebben mij nu nodig.’ Ik banjer rondjes om mijn auto.

‘We hebben allemaal onze verantwoordelijkheden.’

‘Mijn kind, Lucien. Ik heb echt wat anders aan mijn hoofd. Het spijt me.’ Ik fluister en sluit mijn ogen.

Djaka zwijgt even en zegt dan: ‘Je denkt dat je nu problemen hebt, maar wacht maar. Als jouw vrouwtje straks naar de sportschool gaat, mag ze wel uitkijken dat er niet per ongeluk een halter op haar mooie nekje valt. Wat denk jij nou?’

O, god. Djaka is tot alles in staat als het om zijn handel gaat.

‘Je huis, je boot, je auto, alles is van mij, weet je nog?’ gaat Djaka verder. ‘En ik kijk hier naar heerlijke foto’s van jou met dat minderjarige mokkel. Zo, nu hebben we alles wel zo’n beetje besproken.’

Ik zucht en bal mijn vuist, waarbij mijn nagels in mijn handpalm drukken. Met de andere hand hou ik mijn telefoon tegen mijn oor gedrukt. Mijn voet duwt tegen de band van mijn jeep. Het rubber blijft onbeweeglijk.

‘Wat moet ik doen?’ Ik slaak een diepe zucht.

‘Ga je dat aan mij vragen? Je begrijpt toch wel dat ik hierdoor een miljoenschuld oplaap. O, nee. Wacht. Niet ik. Jij! Dus jij lost het maar op. Veel succes.’

Godskolere. Ik moet zo snel mogelijk bij de Barracuda zien te komen om het forensisch en technisch onderzoek voor te zijn. Maar hoe?

Ik app Irene.

Schat. Ik sta buiten. We zullen hier nog wel even zijn. Ik rij nu naar huis om wat spullen te halen. Ook een schone pyjama voor Tom. Kan ik nog iets voor jou meenemen? X

Met mijn vuist sla ik tegen de voorruit.

26

Sam ligt als een foetus opgekruld in bed. Maurits kust hem welterusten.

‘Tot morgen, lieve jongen. Probeer maar lekker te slapen. En maak je geen zorgen, het is prima, we houden ons gewoon aan het schema.’

Sam knikt. Hij houdt zijn kussen stevig vast. Maurits geeft hem nog een aai over zijn bol.

Elisa laat Maurits uit. Ze staart hem na en zucht. Dan loopt ze terug naar Sams kamer en gaat naast Sam zitten. Op het blauwe kussen met ankertjes heeft hij Aap naast zich liggen.

‘Kun je slapen, denk je? Of wil je bij mij liggen?’ Ze streelt zijn haar.

Hij trekt het laken hoger op over zijn schouders en schudt nee.

‘Fijn dat papa vandaag bij ons was, hè? Hij heeft een afspraak gemaakt met een meneer van slachtofferhulp.’ Elisa doelt op de psychiater. ‘Aan hem kun je alles vertellen zonder dat het ergens anders terecht komt. Dat is belangrijk. Alleen aan hem. Als je boos bent, verdrietig. Alles.’

Sam reageert niet.

‘Zal ik je wat voorlezen?’

‘Hoeft niet.’

‘Weet je het zeker?’ Elisa geeft hem een kus op zijn wang.

‘Mam.’

‘Ja, lieverd.’

‘Ik wilde echt naar voren varen, maar de hendel schoot naar achteren. Echt waar.’

‘Ik geloof je, liefje. Jij kon er niets aan doen.’

Misschien dacht Sam wel dat de boot in z’n vrij stond, maar was het de achteruit? Zou dat de situatie veranderen? Zelfs al zou hij jokken? vraagt Elisa zich af.

‘Tom wordt toch wel beter, mam?’ Een traan drupt op zijn kussen.

‘De komende dagen zijn spannend, lieverd, maar hij krijgt alle aandacht van de artsen. Als hij daardoorheen komt...’ Elisa smeekt de Voorzienigheid om een goede afloop voor Tom: geen nieuwe inwendige bloedingen, geen hersenschade. Een kans van vijftien procent. Vijftien.

‘Waarom houden ze Tom in coma?’

‘De arts vertelde dat pijnstillers en slaapmiddelen de hersenschade beperken, en omdat een slapend lichaam minder zuurstof verbruikt, kan Tom beter en sneller herstellen.’

‘Denk je dat Toms vader en moeder erg boos zijn op ons?’

‘Ze zijn heel verdrietig en bang en dan reageren mensen soms anders. Dat is begrijpelijk. Dat zou ik ook hebben als het jou was overkomen.’

Sam huilt zachtjes. Ze neemt hem in haar armen en wiegt hem heen en weer. Haar eigen tranen rollen haar hals in. Haar lippen zijn stevig op Toms krullen gedrukt.

‘Probeer dan nu maar lekker te gaan slapen. We kunnen ook een mooie kaart voor hem maken.’ Elisa staat op. ‘En we steken een paar kaarsjes voor Tom op. Dat helpt ook.’

Sam sluit zijn ogen. Zijn wimpers zijn in kleine deeltjes aan elkaar geplakt door zijn tranen. Elisa zucht onhoorbaar. Ze

geeft hem nog een knuffel en verlaat de slaapkamer. Met haar rug en achterhoofd leunt ze tegen de deur.

Gisteren vierden ze nog feest bij Irene, en was Maurits haar grootste probleem. Maurits grijpt dit ongeluk met beide handen aan in de voogdijzaak. Als Tom niet beter wordt, denkt ze, zijn we niet alleen hem kwijt, maar zal mijn zoon ook van me afgenomen worden. Elisa huilt zachtjes.

In de woonkamer staan drie pizzadozen. Er is amper van de pizza's gegeten. Alain kijkt op van zijn telefoon en legt zijn mobiel naast het kussen. Hij heeft thuis gedoucht en zich omgekleed. Zijn haar is nat en hij draagt een T-shirt dat nauw om zijn torso sluit. Ze ploft op de bank naast hem neer, met gestrekte benen.

'Ik denk dat het beter is dat je zo naar huis gaat. Ook voor Sam.' Ze veegt een traan van haar wang en snift.

'Nou ja. Wat is dit? Hé.' Alain slaat een arm om haar heen en wrijft geruststellend over haar schouder. 'We hebben nogal wat meegemaakt vandaag, dan is het toch fijn om even samen te zijn, te praten?'

'Wat is er nou precies gebeurd? Wat heb jij precies gezien en gedaan toen ik Tom uit het water hielp?'

'Ik zag Sam opstaan, naar het stuurwiel lopen, maar ik verwacht toch niet dat die jongen dat ding aanzet? Het gebeurde in een oogwenk. Letterlijk. Ik lag op het dek jou na te staren. En hup, meteen naar achteren.' Alain maakt een gebaar met zijn duim over zijn schouder.

Elisa zucht en neemt een slok uit zijn glas whisky.

'In welke versnelling stond dat ding toen je hem uitzette?'

'Weet ik veel.'

'Denk eens na!'

'In z'n achteruit.'

Dus toch, denkt Elisa. 'Heb je dat ook tegen Altink gezegd?'

'Precies hetzelfde verhaal.'

‘Heb je tijdens het varen helemaal niets gemerkt aan de boot?’

‘Nee.’

‘Echt niet?’

‘Echt niet.’

‘Sam zegt dat hij de motor startte omdat we van plan waren weg te gaan. Dat is toch niet zo?’

‘Nee.’

‘Of heb jij daar iets over gezegd, toen ik naar Tom liep?’

‘Hé, kom eens hier jij.’ Hij trekt Elisa dicht tegen zich aan en drukt zijn mond op haar slaap. ‘Rustig maar, Elisa. Ik benadruk nog een keer dat ik echt alles heb gedaan wat onder deze omstandigheden mogelijk was om Tom te redden.’ Hij streelt haar krullen.

‘Ik weet het. Jij hebt zo je best gedaan.’

‘En natuurlijk vraag ik me af in hoeverre we zoiets hadden kunnen voorkomen.’

‘Ja? In hoeverre zijn we schuldig? Ik had naar Bas moeten luisteren toen hij belde en zei dat we moesten terugkomen. Er was kennelijk wel iets met de boot. Ik begrijp dat hij woest is.’

We kunnen maar beter het technisch onderzoek afwachten. Maar echt, Elisa, het is niemands schuld. Het is een ongelooflijk ongelukkige samenloop van omstandigheden.’

Elisa kijkt Alain aan. Ze zou het graag willen geloven.

‘Het is nalatig van ons, Alain, van mij. We hadden beter moeten oppassen. Ik had de hoofdschakelaar eraf moeten halen, gewoon, als veiligheidsoverweging. Dan had Sam de boot nooit kunnen starten, zelfs niet met de sleutel erin.’

Elisa ligt alleen in bed te woelen. Al leek het haar beter dat Alain niet bleef slapen, ze weet niet of ze nu blij is dat hij niet bij haar is. Het doffe gevoel in haar hart overheerst. Ze staart in het donker naar de bewegende bladen van de ventilator, meer scha-

duwen. Haar hersenen tollen door duizend vragen en voorstellingen van 'wat als'.

Als ze niet had gedronken, als ze zich niet zo had laten opgeilen, zou het dan ook gebeurd zijn?

Was Sam zo ongeduldig omdat hij het vervelend vond hoe ze met Alain deed?

Had Alain sneller kunnen ingrijpen als hij niet met een enorme erectie op het dek had gelegen?

Zou Alain de sleutel wél uit het contact hebben gehaald als zij niet uitdagend in haar jurkje voor hem was gaan staan? Had ze Alain moeten controleren?

En waarom heeft ze niet geluisterd naar Bas en rechtsomkeer gemaakt? Waarom was ze zo roekeloos?

Ze kan er niet omheen. Het ongeluk had voorkomen kunnen worden als ze zich niet zo onverantwoordelijk, egocentrisch en onmoederlijk had gedragen, meer ingetogen. Maurits heeft gelijk. Het lukt haar gewoon niet.

Haar lichaam schokt en ze duwt haar gezicht in het kussen. Alles is verloren. Tom, haar Sam. Er is niks wat ze kan doen. Tranen blijven stromen. Pas wanneer haar telefoon begint te piepen vanwege binnenkomende appjes houdt ze op met huilen. Ze snift.

Ze draait zich om, pakt haar telefoon en leest de berichten.

Lieve Lies, wat een vreselijk nieuws. Ik denk aan jou en Sam. En aan Tom. Als ik iets kan doen, *let me know*. Wees lief voor jezelf. Dikke kus. Merel.

Ook op de groepsapp lieve berichtjes van de Clean Up Club. Medeleven is fijn, maar reageren lukt haar even niet. Zij weten niet dat het haar schuld is. Ze zet haar telefoon op stil en probeert nu op haar linkerkant de slaap te vatten.

Haar lichaam voelt klam en met de afstandsbediening zet ze

de airco hoger. Het zoemende geluid overstemt haar gedachten en Elisa valt in een onrustige slaap.

In een roze kinderkamer streelt ze haar buik. De zon schijnt door het raam. De stralen projecteren zich op haar bolle buik. Stofdeeltjes dwarrelen door de lichtbundel. In de kamer wordt ergens gezongen. De vrouwenstem wordt plots overstemd door ronkende motoren. De ruimte wordt donker en vult zich met water. Steeds hoger en hoger. Muren verdwijnen, de onderwaterwereld is oneindig. Een groot schroefblad draait als een propeller met hoge snelheid door het water. Alain houdt hem vast en schiet over haar buik heen. Ze voelt geen pijn, maar voelt wel het leven uit zich wegstromen, net als de kleine kindjes uit haar baarmoeder. De een na de ander kruipt uit haar buik en zweeft van haar weg, als luchtballen van duikers. In paniek probeert ze de baby's te vangen en terug te stoppen. In een kring aan het wateroppervlak joelen mensen met vervormde gezichten met ogen als stuiterballen. Ze wijzen naar haar. Haar billen raken de zandbodem.

Ze schrikt wakker en knipt het licht aan. Ze klampt zich vast aan het kussen naast haar. Een kreun ontsnapt aan haar keel.

‘Ik heb mijn kind vermoord.’

‘Ik kom voor de Barracuda,’ zeg ik vanuit mijn auto tegen de beveiligingsbeambte, een zwarte man met een rond gezicht in uniform. Alleen de bovenkant van een wit overhemd is zichtbaar vanuit zijn kogelvrije glazen huis op het zwaarbeveiligde complex. Ik laat hem het pro-formaklaagschrift van de rechtbank zien, waarin het Korps Politie Curaçao mijn boot zogenoemd heeft vrijgegeven. Het onderzoek lijkt hiermee nog op dezelfde dag afgerond. Via via heb ik contacten bij het Openbaar Ministerie. Robert is officier van justitie en hij heeft me geholpen. Het blijven de Antillen.

‘Aan het einde links,’ zegt de bewaker. ‘Achter de loods ligt de boot aan de ketting.’

De slagboom van het beslaghuis gaat omhoog, ijzeren hekken schuiven tergend langzaam opzij. De planning is strak en er is niet heel veel tijd meer.

Ik haal mijn neus op. Sinds ik met een smoes bij Irene uit het ziekenhuis ben geglipt, huil ik aan één stuk door. Tom ligt sinds een uur op de ic aan honderden slangen en apparaten. Ik wil maar één ding en dat is bij mijn zoon zijn, maar de foto van mij met de minderjarige hoer én het vooruitzicht dat mijn gezin iets aangedaan zou worden, geven me geen andere

keuze. Ik parkeer de auto tien meter van de Barracuda en stap uit.

De zon is net onder, de schemer is ingevallen. Aan de waterkant voor de Barracuda begin ik over mijn hele lichaam te trillen wanneer ik de bloedsporen op het dek zie.

‘Tom, Tommie, godverdomme.’ Mijn schouders schokken. Ik zie hem nog voor me, nog geen twaalf uur geleden, in de badkamer met zijn slaperige hoofd om te plassen toen ik mijn tanden stond te poetsen, waarna hij zijn bedje weer in dook en ik in alle vroegte het huis uit sloop om die rotzooi op te vissen. Maar de beelden uit het ziekenhuis overheersen. Die kutschroef heeft zijn lichaam verminkt. Niets dan hechtingen en katheters, drains en sondes steken in mijn arme zoon.

Of het komt doordat ik het bloed denk te ruiken of door de brakke lucht van het zeewater weet ik niet, maar door het samentrekken van mijn buikspieren golft mijn maaginhoud, voornamelijk koffie, over de stenen. Het zuur bijt in mijn neus. Wanneer ik uitgekotst ben, verzamel ik moed. Ik veeg mijn neus en mond aan mijn shirt af, adem diep in en stap de boot op.

Met de reservesleutel open ik het deurtje van de berging. Ik schijn met mijn iPhone in het ruim. Nee. Nee. Nee. Alleen omgevallen duikflessen en zwemvesten.

Wat moet ik doen? Ik weet het echt niet.

Tijdrekken. Alles is strak gepland. Als ik niet binnen een halfuur bij het mannetje ben, weet mijn baas het. Vlak bij de haven is een loods waar hij op me wacht om de zooi over te nemen. Hij brengt het spul in een pick-uptruck naar de luchthaven. En over een uur vertrekt het vliegtuig.

De hekken van het beslaghuis schuiven open. Koplampen schijnen in de duisternis terwijl ik de hobbelige zandweg afrijd.

Anderhalf miljoen pleite.

Wie heeft die zoi gejat? Elisa? Die vriend van haar? Is het een valstrik? Verraad?

Ik druk mijn vingers tegen mijn slapen en knijp mijn ogen stijf dicht.

Zal ik verdwijnen?

O god, nee. Tom. Ik moet er voor hem zijn. Als mijn zoon het haalt ga ik mijn leven totaal anders inrichten. Dat zweer ik.

Godverdomme, ik kan niet denken. Coke, ik heb coke nodig.

Ik bel mijn vaste dealer Clyde.

‘Ja,’ zegt hij als hij opneemt.

‘*Hola*, ik ben in de buurt. Doe mij twee cola.’

‘Goed, man. Tien minuten.’ Clyde hangt op.

Via de Snipweg draai ik de Meeuwweg op. Daar staat voor een rij krotwoningen een kereltje dat ik al rijdend 52 Antilliaanse gulden geef. Ik blijf zachtjes doorrijden en bij de rotonde van de Snipweg neem ik de twee gram coke aan van een ander ventje. Voorbij de Snèk stop ik. Met een wit plastic staafje dat standaard in de middenconsole ligt – het komt uit de kraag van mijn overhemd – lepel ik het poeder uit het envelopje. Mijn koplampen schijnen op een afgebrokkelde muur. Er staat in zwarte graffiti:

When I do something good, nobody remembers.

When I do something bad, nobody forgets.

Op weg naar huis bel ik mijn baas. Al klopt mijn hart mijn borst uit – waarschijnlijk van de coke –, ik zie wat ik moet doen. Glashelder.

‘Waar zit je?’ vraagt hij.

‘In de auto naar huis. De handel is weg en als de politie morgen aan mijn deur staat dan is het maar zo.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Foetsie. Verdwenen. De garnalen zijn de hort op. En ik ben het godverdomme zat. Ik weet niet wie me erin luist, wie het heeft gejat, ons heeft verraden of wat dan ook.’

Ik hoor even niet wat mijn baas allemaal zegt. De telefoon hou ik bij mijn oor vandaan. Pas wanneer het stil is zeg ik: ‘Luister. Ik ben een financiële man. Ik wil je graag helpen, maar met cijfers. Je laat me dingen doen... Vissen is niet mijn hobby. Dat is het nooit geweest en dat gaat het nooit worden. En nu ga ik naar mijn gezin. Mijn vrouw en zoon hebben mij hard nodig en andersom.’

Zonder zijn reactie af te wachten hang ik op.

Ik lig onderuitgezakt op de bank met de iPad. De hele tijd heb ik het gevoel dat ik moet huilen en pas kan stoppen als de tranen op zijn. Mijn moeder zit aan de eettafel en bladert door een stapel papieren. Af en toe kijkt ze met een schuin oog naar me, achter de vaas kunstbloemen vandaan. Ik heb mijn kop-telefoon op en bekijk al de hele ochtend YouTube-filmpjes van Nederlandse rappers en lees de teksten eronder. Hun gebral op de beat kalmeert, net als de documentaire over Ronnie Flex waarop ik stuit. Appjes van mijn vader waarin hij me omhelst en geruststelt, berichtjes van J'mar en Jaimey die het 'vet klote' vinden, negeer ik.

De iPad ligt op mijn schoot. Ronnie komt uit bed gesloft en begint meteen een joint te draaien. Dat heb ik Jaimey en J'mar een keer zien doen, helemaal in het begin op de veranda, toen hun moeder met mijn vader uit eten ging en mijn stiefbroers op mij moesten passen. Een heel scherpe, kruidige geur. Je wordt er chill van, zeiden ze.

Het beeld zoemt in op Ronnies hoofd. Hij moet optreden en wisselt telkens van petje. Hij draagt alleen maar superdure shit, net zoals de jongens hier op het eiland, al dan niet fake. Ronnie draagt brilletjes voor de sier. Ze staan hem goed. Coole gast. En

af en toe doet hij zijn gouden gebit in. Onder en boven en hij draagt meerdere gouden kettingen. Ik denk dat hij veel geld verdient. Tom en ik zijn de enigen in de klas die graag naar rapmuziek en hiphop luisteren, en Tom heeft zelfs een rapset. Misschien moet ik mijn oortjes met muziek bij Tom opzetten. Dat zal helpen om hem beter te maken.

Ik zet het volume harder, mijn oren doen er pijn van. Morgen moet ik weer naar school. Mama denkt dat het beter is als ik afleiding heb. Ik wil niet naar school. Ik durf niet naar school.

Mama is opgestaan en geeft me een knuffel.

Mijn lichaam is als een plank. Ik hou mijn blik op het scherm gericht. Ik ben zo boos op mijn moeder. Door haar gore gedoe met Alain heb ik de boot gestart. Gatver, hoe die gast naar haar zat te kijken en aan haar zat. Ik wil bij Tom zijn en voel me zo schuldig. Vreselijk schuldig. Ik was te ongeduldig, wilde te snel weg. Had ik maar tot tien geteld. Alles heb ik ervoor over om Tom beter te maken. Maar wat kan ik doen?

Als ze weer aan tafel schuift en zit te bellen, pak ik de iPhone en app Jaimey.

Mijn moeder zet me zo bij jullie af. Wisseldag. Ik denk dat ik een joint wil. Kun je dat regelen?

Ik sluit af met een boksemoticon.

29

De metallic groene cabriolet rijdt langs Girouette via de Caracasbaaiweg naar Jan Sofat, ook wel de makambawijk genoemd. Jan Sofat is de plek waar veel rijke Nederlanders wonen. Het wegdek ernaartoe zit vol gaten. De auto bonkt af en toe over het asfalt. De verlichting is matig en als er geen tegenliggers zijn, knipt Elisa haar grote lichten aan. Honden en chollers, aan coke verslaafde zwervers, lopen eenzaam langs de kant van de weg doelloos te scharrelen. Elisa remt voor een leguaan die in trage tred oversteekt; het is meer waggelen. Een hond blaft in de verte en uit de speakers van een Snèk galmt tambú, Antilliaanse muziek.

‘Sam?’ Elisa legt een hand op zijn been. Holle ogen staren haar van onder zijn petje aan. Hij schuift zijn benen een stukje naar rechts. Elke poging tot toenadering wijst hij af.

‘Waar zit je met je gedachten?’

‘Gewoon.’

‘Gaat het wel een beetje?’

‘Niet echt.’

‘Kan ik iets voor je doen?’

‘Laat me, mam.’

‘Zullen we morgen naar Jaanchie gaan?’

‘Boeien die schildpadjes. En ik zit toch bij papa?’

‘O, ja.’ Elisa zwijgt een moment door Sams afstandelijkheid. Gek eigenlijk, dat ze zich onhandig, ongemakkelijk en incompetent voelt bij haar eigen kind.

‘Hé.’ Ze tikt tegen de klep van zijn pet.

‘Je bent boos, hè?’

Sam zucht. ‘Jezus, mam, zeur niet zo.’

‘Ik snap dat je mij vindt zeuren, maar het is ook goed om je hart te luchten over dingen die je dwarszitten, toch?’ Elisa kijkt opzij. Ze rijdt langzaam de villawijk in en nadert haar oude huis, waar Maurits met een nieuw gezin woont.

Sam trekt zijn schouders op en staart het donker in.

Elisa schudt aan zijn bovenbeen.

Sam trekt een vies gezicht. ‘Blijf van me af! En denk je soms dat ik doof en blind ben? Ik moet van je kotsen, hoe je met Alain doet. Daarom wilde ik naar huis, als je het zo graag wilt weten!’

‘O, lieverdje toch.’ Elisa zoekt naar woorden, terwijl ze zichzelf in gedachten weer met Alain op het dek ziet liggen, kussend en flirtend en luisterend naar zijn erotische verhaal toen Sam met zijn schelp kwam aanzetten; ze had hem weer het water in willen bonjournen, zodat Alain en zij meer tijd samen hadden. Natuurlijk is haar zoon kwaad en jaloers omdat zij geen oog voor hem had.

Elisa zet de auto aan de kant, nog geen honderd meter bij Maurits’ huis vandaan.

‘Jij staat voor mij op nummer één, Sam. Begrijp je dat? Jij bent het allerbelangrijkste in mijn leven. Daar kan niemand tegenop. Nooit. Het spijt me verschrikkelijk, Sam, zoals het is gegaan. Kon ik de klok maar terugdraaien.’

Elisa zwijgt even. Paniek welt op.

‘Sam. Het is goed dat je dit met me deelt, maar zeg dit allemaal maar niet tegen je vader. Je kent hem.’

‘Dan kunnen jullie zeker weer ruziemaken om mij!’ Sam opent het portier en stapt uit. ‘Jullie hebben mijn leven verpest! En jij helemaal!’

‘Sam, wacht. Het spijt me zo.’ Elisa helt naar rechts, over de passagiersstoel.

‘Je bent een kutmoeder.’ Sam smijt het portier dicht en rent weg. Ze staart hem na en wanneer hij uit het zicht is verdwenen, legt Elisa haar hoofd tegen de steun en sluit haar ogen.

30

‘Je komt toch ook langs vanmiddag? Dat zou ik fijn vinden. Ik haal mijn ouders en mijn zwager om vier uur van het vliegveld.’

‘Maar Irene, zal ik dat niet voor je doen? Dan kun jij met Bas bij Tom blijven.’

‘Nee, schattie, ik vind het juist fijn.’

‘En Bas dan?’

‘Die is heel duidelijk zichzelf niet. Ik laat hem maar. Thuis komt hij zijn kamer niet uit.’

‘Kan ik nog iets meenemen? Of zal ik anders koken?’

‘Elisa, kom gewoon. Ik heb een fulltime hulp, dat weet je toch?’

De tijd kruipt voorbij. Het is halftwee. Elisa pulkt aan een plastic groen blaadje aan een van de grillig gevormde takken. Af en toe werpt ze een blik op de lunch: koude pannenkoeken, Sams lievelingseten. Een stapel appel-rozijnen staat onaangevoerd op tafel naast de stroop en de poedersuiker. De hele ochtend heeft Sam geen woord gezegd en zat hij daar maar, met zijn koptelefoon op te luisteren naar muziek. Nu zit hij boos bij zijn vader.

Haar iPhone piept. Het scherm licht op. Een reminder.

Daar staat haar hoofd totaal niet naar.

Elisa steekt haar handen recht voor zich uit. Ze trilt.

Misschien moet ze toch maar naar de vergadering gaan, denkt ze, en daarna naar Irene. Even haar gedachten verzetten voordat ze Bas en Irene onder ogen komt. Elisa hoopt dat ze in deze situatie iets voor hen kan betekenen, de vragen kan beantwoorden die maar blijven komen.

Elisa kleedt zich snel om. Ze verruilt haar jurkje voor een linnen broek, gympen en een witte blouse. Met haar handen leunt ze op het marmeren blad in de badkamer. Ze buigt voorover en staart naar zichzelf, naar haar waterige ogen en bleke huid. Ze lijkt wel een spook met een jankhoofd. Ze vult haar longen met alle lucht uit de ruimte en blaast die in kleine teugen uit. Misschien dat foundation en mascara helpt. Haar haar steekt ze losjes op.

Als ze klaar is blijft ze voor de badkamerspiegel staan.

‘Je hebt het lekker voor elkaar, Van Egmond.’

Ze pakt het flesje mondwater, spoelt en spuugt.

31

‘Hé, Robert, vertel.’ Het is de officier van justitie. Ik zit in de auto en draai via de Schottegatweg de Caracasbaaiweg op, in de richting van Jan Sofat. Ik kom net bij Tom vandaan en ben op weg naar huis. Mijn broer en mijn schoonouders zijn gearriveerd. Van Lucien heb ik al een dag niks gehoord. Djaka kan echt de kolere krijgen.

‘Ik zou je nog even terugbellen over de labuitslagen. Ik heb een vriendje gesproken bij het Korps Politie Curaçao. De vrouw zit ruim boven één promille, de man net onder een half.’

‘Hou me op de hoogte van alles wat met deze zaak te maken heeft.’

‘Doe ik zeker. Ik app de uitslagen zo door. Als ik verder nog iets kan doen, laat het me weten.’

‘Top. Dank, Robert.’

In de middenconsole ligt een cd van Tom die hij altijd in de speler stopt zodra hij instapt. Met jeugdige hanenpoten staat erop geschreven: HIPHOP & RAPLIEDJES. Tom met zijn films en muziek. Ik zou willen dat ik hem nu kon zeggen dat hij altijd zijn passie moet volgen in plaats van naar zijn vader te luisteren, die zegt dat je met docu’s maken niks verdient. Ach, het is zo’n bijzonder jochie. Ik druk de cd stijf tegen mijn borst.

De cd valt uit mijn handen wanneer ik plotseling moet remmen. Een auto voor mij stopt ineens. Wat is dit voor klootzak? Midden op de weg! Net als ik eromheen wil rijden, word ik door een andere auto klemgereden. Ik vergrendel mijn portieren en ik probeer ertussenuit te manoeuvreren. Ik draai wild aan mijn stuur, schiet eerst naar voren en zet hem dan in zijn achteruit. Net als ik gas geef en tegen de achterste auto bots, slaat mijn motor af. Een immens kabaal. Ramen worden ingeslagen door twee mannen met grote stalen buizen, beide portieren worden opengerukt en ik word naar buiten getrokken. Twee mannen sleuren me de berm in. Mijn verzet wordt afgestraft met een stomp in mijn buik, een schop tegen mijn kruis. Ik schreeuw het uit van de pijn.

‘Kop houden, makamba,’ zegt een van hen. Een vuistslag tegen mijn jukbeen en mijn neus. Het kraakt. En nog een. Mijn kaak. Ik klap met mijn hoofd op de onverharde weg. Ik proef bloed en zand, en wanneer ik mijn arm langs mijn neus haal, voel ik het bloed eruit stromen. Ik draai me voorzichtig op mijn rug en kreun. Ik kan amper bewegen van de pijn, vooral in mijn zak. Bloed loopt mijn keel in. Ik spuug. Het is donker, ik kan niet goed zien wie deze twee kerels zijn, ze lijken meer twee schaduwen.

‘Zo.’ De ene schaduw. Hij wrijft zijn handen over elkaar. ‘Jij gaat ons vertellen waar de *sosa* is.’

Ik kreun. ‘Ik heb geen *sosa*. Die is gejat.’

‘Je liegt.’ Een trap tegen mijn onderrug. ‘Waar is het spul?’

Een andere stem, een ander silhouet, begint te praten.

‘Wat kwijt is moet terug. Je denkt toch niet dat Djaka het hierbij laat zitten? Binnen tweeënzeventig uur heb je anderhalf miljoen op tafel. Alles.’

Er volgt nog een trap tegen mijn schenen.

‘Nu ademt je kind nog.’

‘Tweeënzeventig uur,’ herhaalt de eerste schaduw. ‘Cash.’